

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **M. A. H. D.**, narozená dne X.
t.č. v X.
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
sídlem Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2022, č.j. OAM-64/LE-LE05-LE05-NV-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2022, č.j. OAM-64/LE-LE05-LE05-NV-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11. 5. 2022 prostřednictvím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2022, č.j. OAM-64/LE-LE05-LE05-NV-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný nepovolil žalobkyni vstup na území ČR na základě § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba, na niž se nepovoluje vstup žalobkyně na území ČR, byla podle § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovena do 7. 8. 2022.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, neboť se domnívá, že žalovaný porušil § 73 odst. 3 a odst. 4 zákona o azylu chybnou aplikací tohoto ustanovení, § 73 odst. 9 zákona o azylu, neboť žalovaný nezkoumal po dobu platnosti rozhodnutí o nepovolení vstupu, zda trvají důvody, pro které nebyl žalobkyni vstup na území povolen, § 74 odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu, neboť žalovaný chybně neaplikoval toto ustanovení, když v rozhodnutí opomenul řádně identifikovat zranitelnost žalobkyně a žalovaný měl bez zbytečného odkladu povolit vstup na území poté, co u žalobkyně zanikly důvody nepovolení vstupu na území. Dle žalobkyně byl dále porušen § 2 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť byly překročeny meze správního uvážení, § 3 a § 68 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Žalobkyně dále namítla porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný z úřední povinnosti nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, porušení článku 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť správní orgán chybně vyměřil lhůtu k zajištění a tím znemožnil periodicitu soudního přezkumu zajištění, a článku 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť správní orgán neměl vůbec přikročit ke stíhání žalobkyně pro nezákonný vstup.
3. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav ohledně jejího přicestování a vstupu do ČR, a tím mylně konstruoval nebezpečnost žalobkyně pro veřejný pořádek a nemožnost aplikace zvláštních opatření. Žalovaný dovozoval nebezpečnost žalobkyně z jejího údajného tvrzení, že tady chce pracovat a ze skutečnosti, že přicestovala nelegálně; žalobkyně si však nebyla vědomá porušení právních předpisů ČR ani členských států EU, přicestovala s dokladem, který považovala stále za platný s ohledem na datum platnosti uvedené na tomto dokladu, žalobkyně nevěděla, že doklad mezitím ztratil platnost ze zákona. O tom se však napadené rozhodnutí nezmiňuje, je pouze konstatována nelegálnost vstupu. Žalobkyně žila a pracovala v ČR, práce si vážila, nikdy se nedopustila protiprávního jednání, žalovaný se jí přesto snaží vykreslit jako osobu porušující předpisy. Vždy je nutné řádně odůvodnit domněnku, že se cizinec bude v budoucnu chovat tak, že poruší bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Absence povolení ke vstupu či platného cestovního dokladu by v případě žadatele o mezinárodní ochranu neměla hrát stěžejní roli při posuzování hrozby pro veřejný pořádek. Žalobkyně mluví jazykem sinhala, anglicky malinko rozumí, měla v úmyslu sdělit důvody, pro které opustila zemi, správnímu orgánu v pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Činila tak i v průběhu

pohovoru, kde jí však kvůli špatnému tlumočení nebylo možné rozumět. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 3 A 9/2016 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 312/2016 uvedla, že v řízení o povolení vstupu musí správní orgán sám posoudit relevantní skutečnosti odůvodňující hrozbu pro veřejný pořádek, či zda je cizinec zranitelnou osobou. Měla za to, že není seznatelné, z čeho žalovaný dovodil, že má žalobkyně pokračovat v nerespektování právního řádu, ohradila se proti závěru, dle kterého měla v zájmu pokračovat v cestě do jiného státu, to nikdy netvrdila a netvrdil to ani žalovaný, žalovaný zde zřejmě jen okopíroval část rozhodnutí týkající se jiné osoby, což je nepřijatelné. Závěry o nerespektování právního řádu jsou ničím nepodložené spekulace, rovněž není zřejmé, co žalovaný míní jako žádoucí změnu chování. Jediné, čeho se žalobkyně dopustila, je přicestování na doklad, který pozbyl platnosti, o čemž však nevěděla. Z chybné hypotézy o hrozbě veřejnému pořádku pak žalovaný chybně dovozuje neaplikovatelnost alternativ k zajištění, tento závěr nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný se konkrétními možnostmi zvláštních opatření nezabýval, neuvedl ani, na základě čeho došel k závěru o motivech a budoucím jednání žalobkyně; odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 1 A 93/2016. Tvrdila, že jejím cílem je ochrana své osoby a získání mezinárodní ochrany, nikoli hledání si práce, v ČR sice v minulosti pracovala, ze země původu však utekla před osobami, které jí vyhrožovaly v souvislosti s tím, že X., obávala se o svůj život, pokud využila svého, podle ní stále platného, pobytu, nemůže to být použito v její neprospěch. Ihned po zjištění, že by se musela vrátit do země původu, požádala o mezinárodní ochranu. Žalovaný neměl možnost zjistit skutečný důvod odchodu žalobkyně z vlasti, neboť jí neumožnil vysvětlit situaci v jazyku, kterým mluví a kterému rozumí, své závěry opřel pouze o domněnky, nezjišťoval ani informaci o zemi původu žalobkyně. Tvrdila, že X., násilí na ženách nebývá na Srí lance trestáno. Uvedla, že po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany může pobývat v pobytovém středisku nebo na jiném místě v ČR, zajištění je nepřiměřené a bezdůvodné, není jasné, proč nebyla zvolena mírnější opatření.

4. Ve druhém žalobním bodě namítala, že žalovaný stanovil lhůtu jejího zajištění na 120 dní, čímž zamezil periodicitě soudního přezkumu zajištění, žalobkyně má možnost podat žalobu k soudu pouze ve lhůtě 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. Postup stanovení zajištění na horní hranici 120 dní, odůvodněný navíc tím, že takto vyměřená hranice bude možná bezpředmětná v případě určitého postupu žalovaného (str. 4 napadeného rozhodnutí), se jeví jako rozporný, jak se zákonem, neb odůvodnění rozhodnutí není dostatečné ve smyslu požadovaných náležitostí § 68 správního řádu, tak s ustanovením čl. 5 Úmluvy, kdy judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i judikatura Nejvyššího správního soudu klade důraz právě na nutnou periodicitu soudního přezkumu v případě zbavení osobní svobody. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s právem žalobkyně na pravidelný přezkum důvodů zajištění, které jí přiznává přímo čl. 5 odst. 4 Úmluvy a které vyplývá také z rozhodovací činnosti ESLP. Žalobkyně k tomu odkazuje na rozsudek ESLP ze dne 9. 1. 2003, Chichkov v. Bulharsko, stížnost č. 3 8822/97, § 88, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, sp. zn. 7 As 17/2012, sp. zn. 2 Azs 57/2014, sp. zn. 7 As 97/2017 a rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 1020/2015. Uvedla, že v jejím případě u ní v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval reálný předpoklad skutečného vydání či předání do její cílové země, neboť v přijímacím středisku požádala o mezinárodní ochranu.

5. Ve třetím žalobním bodě uvedla, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav ohledně její zranitelnosti, tedy ohledně přednostní aplikovatelnosti § 74 odst. 1 zákona o azylu, s žalobkyní nebyl proveden pohovor v dostatečném rozsahu tak, aby správní orgán mohl posoudit, zda je žalobkyně zranitelnou osobou, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Z judikatury vyplývá, že řízení o povolení vstupu je samostatným správním řízením, v jehož rámci musí správní orgán sám posoudit, zda je cizinec zranitelnou osobou, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 19/2016, který se vyjádřil k absenci identifikace zranitelnosti v řízení v X., a na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 93/2016.
6. Navrhla, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, požádala o osvobození od soudních poplatků a navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou s tím, že úvodní námitky jsou pouze obecné bez bližší specifikace konkrétních porušení. K žalobním námitkám uvedl, že ohledně nevedení pohovoru v jazyce sinhálském byl učiněn úřední záznam, kde žalobkyně prohlásila, že anglicky hovoří nedostatečně k tomu, aby mohla absolvovat pohovor ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak údaje k této žádosti je schopna v angličtině poskytnout. Pokud žalobkyně dokázala sdělit své základní údaje a následně podepsat řadu dokumentů, pak tím stvrdila, že jejich obsahu rozumí, neboť si lze stěží představit, že by je podepsala, aniž by jim rozuměla.
8. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem bylo zapotřebí v případě žalobkyně vydat rozhodnutí o nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť bylo důvodné se domnívat, že by žalobkyně mohla v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. K tomu žalovaný dospěl na základě skutečnosti, že žalobkyně přicestovala do ČR a chtěla vstoupit na území, ačkoliv k tomu není oprávněna, z její výpovědi vyplynulo, že o mezinárodní ochranu požádala teprve poté, kdy jí byl odepřen vstup a měla vycestovat, tím chtěla evidentně docílit umožnění vstupu na území, aby zde mohla pracovat. Tento motiv ostatně jako jediný uvedla též v její žádosti o mezinárodní ochranu. Bylo též zjištěno, že i když zde v minulosti již opakovaně pobývala, o mezinárodní ochranu nikdy nepožádala, a to i přesto, že zmíněný důvod existoval již v té době. Je tedy zřejmé, že nehledá ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, ale pouze se snaží obejít zákonné podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území ČR, její nynější žádost se jeví jako účelová.
9. Byl přesvědčen o správnosti závěru, že již samotný vstup žalobkyně na území ČR by znamenal porušení zákazu vstupu vydaného Policií ČR, a tedy i veřejného pořádku, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022 č.j. OAM-64/LE-LE05-LE05-2022 zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Pokud se jedná o námitku vztahující se k § 73 odst. 7 zákona o azylu a k tzv. zranitelným osobám žalovaný uvedl, že na základě zjištěných skutečností neshledal naplnění některého z důvodů dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, žalobkyně prohlásila, že její zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zvláštní potřeby či omezení.

Nebylo tak možné dovodit, že by její zdravotní stav vylučoval její umístění v přijímacím středisku, a nevyplynuly ani jiné okolnosti svědčící o její zranitelnosti.

11. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne X. 2022 X. hod přicestovala žalobkyně X. a měla v úmyslu vstoupit na území České republiky, nedisponovala žádnou letenkou či palubní vstupenkou pro pokračující let, prokázala se cestovním pasem Šrílanské demokratické socialistické republiky. Bylo zjištěno, že cestovní pas je pravý, nevykazuje znaky neoprávněných změn a žalobkyně je jeho oprávněným držitelem. Žalobkyni byl X. hod odepřen vstup na území ČR v souladu s oprávněním § 163 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců (evidováno pod č.j. CPR-11328/ČJ-2022-930533).
13. Žalobkyně dne X. 2022 X. hodin v tranzitním prostoru X. na letišti X. požádala o mezinárodní ochranu. Žalobkyně byla X. hodin předána do X.
14. Dle lustrace v CIS ze dne X. 2022 byla žalobkyně držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu - zaměstnanecké karty platné od 18. 4. 2020 do 17. 4. 2022, která byla ukončena (zanikla) dne 30. 7. 2021, dle poznámky bylo dne 14. 6. 2021 doručeno z ÚP Prostějov sdělení o ukončení zaměstnání u X, které bylo ukončeno dne 31. 5. 2021; dané zaměstnání žalobkyně trvalo do 15. 6. 2017 do 31. 5. 2021. Součástí spisu je též kopie povolení k pobytu žalobkyně - zaměstnanecké karty, kde je vyznačeno datum vydání dne 16. 9. 2020 a datum platnosti do 17. 4. 2022.
15. Dle úředního záznamu ze dne 13. 4. 2022 podepsaného žalobkyní, tlumočnickem a pracovníkem žalovaného se žalobkyně dostavila k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a k provedení pohovoru, prohlásila však, že anglicky hovoří nedostatečně dobře na to, aby mohla absolvovat pohovor, současně uvedla, že údaje ke své žádosti může poskytnout v angličtině. Požádala, aby k pohovoru bylo zajištěno tlumočení v sinhálském jazyce, z tohoto důvodu bylo provedeno pouze poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovor byl odložen na jiný termín.
16. Dle poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2022, které bylo provedeno prostřednictvím tlumočnicka z jazyka anglického, žalobkyně sdělila, že X., žalobkyně pobývala v ČR od dubna 2018 do prosince 2018 a podruhé od března 2019 do dubna 2021, a to kvůli práci, nyní přijela do Prahy rovněž za prací, protože již tady pracovala, ale její vízum už bylo zrušené, proto jí policie nepustila do ČR a proto požádala o azyl. Uvedla, že její zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. K důvodům žádosti sdělila, že X., proto žalobkyně přijela do ČR, aby vydělala peníze.
17. Dne 13. 4. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění zjistil, že žalobkyně se při svém přiletu prokázala povolením k pobytu v ČR - zaměstnaneckou kartou, jejíž platnost byla ukončena dne 30. 7. 2021 z důvodu ukončení zaměstnání, tedy zániku účelu pobytu, z tohoto důvodu jí byl odepřen vstup na území ČR a měla vycestovat, avšak X. hodin požádala o udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na právní úpravu § 73 odst. 3 a 4, § 74 odst. 1 zákona o azylu, shledal naplnění podmínek dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť by žalobkyně mohla v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, což dovodil z toho, že přicestovala do ČR a chtěla vstoupit na území, ačkoliv k tomu

není oprávněna, za účelem obejítí vízové povinnosti použila již neplatnou zaměstnaneckou kartu, kterou po skončení platnosti tohoto pobytového oprávnění v rozporu se zákonem neodevzdala, o mezinárodní ochranu požádala teprve ve chvíli, kdy jí byl odepřen vstup a měla vycestovat, čímž chtěla přes výše uvedené dosáhnout umožnění vstupu, aby zde mohla pracovat. Přihlédl k tomu, že zde již v minulosti pracovala a o mezinárodní ochranu nepožádala, její žádost považoval za účelovou podanou s cílem obejít zákaz vstupu na území. Považoval za vysoce pravděpodobné, že by žalobkyně v případě umožnění vstupu pokračovala v porušování veřejného pořádku, neboť chce v ČR pracovat, ač k tomu není oprávněna. Stručně se zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření a tím, zda může být žalobkyně považována za zranitelnou osobu, avšak takové okolnosti neshledal. Závěrem odůvodnil délku doby, po kterou žalobkyni neumožnil vstup na území, kterou stanovil na 120 dnů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhlí projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *Ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
21. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
22. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *Ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*
23. Mezi „zranitelné osoby“, kterým nelze zakázat vstup na území, se dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu řadí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

24. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav ohledně jejího přicestování a vstupu do ČR, a tím mylně konstruoval její nebezpečnost pro veřejný pořádek a nemožnost aplikovat zvláštní opatření. Tato námitka je důvodná.
25. V posuzovaném případě žalovaný závěr o možném nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek dovodil zejména z toho, že žalobkyně chtěla vstoupit na území, přestože k tomu nebyla oprávněna, za tímto účelem použila již neplatnou zaměstnaneckou kartu, kterou po skončení platnosti jejího pobytového oprávnění v rozporu se zákonem neodevzdala.
26. Při vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území musí správní orgán vždy vycházet z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Rozpor v tomto postupu by zakládal rozpor se základní zásadou správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. č. j. 9 Azs 314/2016 – 44). Žalovaný však v daném případě vůbec nezjišťoval, zda žalobkyně před svým příjezdem věděla, že platnost jejího povolení k pobytu – zaměstnanecké karty již byla k 30. 7. 2021 ukončena z důvodu předchozího ukončení zaměstnaneckého poměru, či zda o tom neměla povědomí. Přitom na příslušném průkazu – zaměstnanecké kartě je vyznačena jeho platnost do 17. 4. 2022, aniž by k tomu byly uvedeny další informace; žalovaný však tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nijak nehodnotil. I když obecně je třeba vycházet z toho, že cizince neznalost právních předpisů České republiky neomlouvá, nelze v daném případě vyloučit, že žalobkyně se mohla spoléhat na údaj ohledně platnosti uvedený na kartě. Tyto okolnosti však žalovaný nijak nezjišťoval, přitom se jedná o otázky podstatné z hlediska posouzení toho, zda žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
27. Rozhodnutí o nepovolení vstupu na území je obdobou rozhodnutí o zajištění dle § 46a zákona o azylu, důvody pro tato opatření jsou totožné a v obou případech je třeba zkoumat možnost uložení zvláštního opatření. (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon o azylu a další související zákony). Proto je možné ve vztahu k § 73 zákona o azylu odkázat na judikaturu správních soudů vztahující se k § 46a stejného zákona. Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (zajištění z důvodu nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek) se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, přičemž v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 dospěl k závěru, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“ (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015 – 18, ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32).
28. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný řádně nezjišťoval okolnosti související se zamýšleným vstupem žalobkyně do ČR na podkladě zaměstnanecké karty, tedy zejména, zda si žalobkyně byla vědoma dřívějšího ukončení její platnosti, porušil tím svou povinnost zjistit řádně individuální okolnosti daného případu, nemůže tak obstát jeho závěr o nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek, když zjištěné okolnosti samy o sobě takový závěr neodůvodňují (k tomu více viz níže bod 29 - 33). V této souvislosti se

tak jako nepřezkoumatelné jeví konstatování žalovaného, dle kterého: „Za účelem obejití vízové povinnosti použila již neplatnou zaměstnaneckou kartu...“. K takovému závěru žalovaný neměl dostatek informací.

29. Dále je v této souvislosti podstatné, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) pouhá skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním resp. oprávněním ke vstupu na území, důvod pro omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu nepředstavuje.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2017 č.j. 5 Azs 312/2016-31 uvedl, že: „...je třeba přihlídnout k tomu, že v čl. 31 odst. 1 Ženevské úmluvy se Česká republika zavázala, že nebude stíhat pro nezákonnou přítomnost uprchlíky, kteří jsou přítomni na jejím území bez povolení, jestliže se přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svou přítomnost. Nelze opomenout ani znění bodu 32 Směrnic o zajištění žadatelů o azyl vydaných na základě čl. 35 Ženevské úmluvy a čl. II Protokolu k Ženevské úmluvě z roku 1967 (Guidelines on the Applicable Criteria and Standards relating to the Detention of Asylum-Seekers and Alternatives to Detention, dostupné na adrese www.unhcr.org/505b10ee9.html), ze kterého vyplývá, že nezákonný vstup či přítomnost žadatele o azyl nedává státu automatické právo k jeho zajištění či k omezení svobody pohybu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 – 73, nebo ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1 Azs 168/2016 – 37). Ostatně také podle čl. 26 odst. 1 věty první nové procedurální směrnice členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že se jedná o žadatele (srov. též. čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu – tzv. nová přijímací směrnice).“
31. NSS dále v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 – 73 uvedl: „Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] třeba zohlednit, že není-li žadatel o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené nicméně není překážkou tomu, aby žalovaný přistoupil k uplatnění zajišťovacích prostředků v případech, kdy dospěje k důvodnému závěru o snaze žadatele o zneužití azylového řízení. Přijaté opatření se však musí pohybovat v mezích správního uvážení, nesmí nést znaky libovůle a musí být založeno na posouzení osobního chování žadatele o azyl (srov. obdobně body 18 až 20 a 33 Směrnice o zajištění žadatelů o azyl).“ Tyto závěry se obdobně uplatní rovněž v nyní projednávané věci.

32. Rovněž v rozsudku ze dne 17. 6. 2020 č.j. 1 Azs 119/2020-30 NSS uvedl: „Z judikatury vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 – 31).“
33. Žalovaný tak pochybil, když vedle nedostatečně zjištěného skutkového stavu, shledal, že žalobkyně narušila veřejný pořádek již tím, že chtěla vstoupit na území, přestože k tomu není oprávněna. Ze shora uvedené judikatury totiž vyplývá, že pouze nedostatek pobytového oprávnění podklad pro odepření vstupu nepostačuje, přičemž pokud jde o další přidružené skutečnosti, tyto neměly oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
34. Žalovaný v souvislosti s hodnocením naplnění podmínek dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu uplatnil též argumentaci ohledně účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou dovozoval z toho, že žalobkyně tuto žádost podala teprve poté, co jí bylo odepřen vstup. V tomto směru však rovněž pochybil. V rozsudku ze dne 17. 6. 2020 č. j. 1 Azs 119/2020-30 totiž NSS dovodil následující: „Žalovaný svůj závěr o nebezpečí pro veřejný pořádek dále založil na tvrzení o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Účelovost podání žádosti dovozoval ze skutečnosti, že stěžovatel žádost podal až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území. Podle Nejvyššího správního soudu však ani tvrzení o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu v dané věci neodůvodňuje závěr o naplnění důvodné domněnky existence nebezpečí pro veřejný pořádek.“ Žalovaný navíc svůj závěr o účelovosti žádosti žalobkyně učinil ve chvíli, kdy součástí správního spisu byl pouze protokol o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, neproběhl dosud pohovor s žalobkyní, žalovaný i z tohoto důvodu nemohl mít pro svůj závěr dostatečnou oporu, neboť i když žalobkyně uvedla, že přicestovala za prací, nebylo zřejmé, jakým způsobem žalobkyně rozvine svá tvrzení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy v první fázi do protokolu uvedla, že má obavy z X.
35. Na základě výše uvedeného tak soud shledal, že žalovaný neměl v době vydání napadeného rozhodnutí dostatek podkladů k učinění závěru, že by žalobkyně mohla být nebezpečím pro veřejný pořádek, napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.
36. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný chybně vyhodnotil neaplikovatelnost zvláštních opatření, neboť jednak vyšel z chybné hypotézy o hrozbě pro veřejný pořádek a dále z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
37. Vzhledem k tomu, že neobstojí závěr žalovaného ohledně toho, že by žalobkyně mohla v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, je bezpředmětná též otázka, zda bylo v případě žalobkyně možné aplikovat alternativní opatření namísto nepovolení vstupu na území. Předpokladem pro takové hodnocení je totiž důvodná domněnka ohledně existence nebezpečí pro veřejný pořádek. Odůvodnění žalovaného z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření by však nemohlo obstát ani v případě správnosti prvotního závěru žalovaného o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek.

38. Soud zde konstatuje, že postup při řízení o nepovolení vstupu na území je totožný s § 46a zákona o azylu (zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany), když důsledkem nepovolení vstupu na území je rovněž omezení osobní svobody, v obou případech tedy jde o zajištění. Proto je třeba i v případě dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nejprve zkoumat možnost uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené).
39. Žalovaný neuplatnění obou zvláštních opatření zdůvodnil mimo jiné tím, že u žalobkyně „lze důvodně očekávat její pokračující nerespektování právního řádu. Její vyjádření pak nesvědčí o tom, že by své zákonné povinnosti hodlala nyní respektovat.“ Žalovaný zde však již neuvedl, o jaká konkrétní zjištění tento závěr o důvodném očekávání opírá, ani jaké konkrétní vyjádření žalobkyně má na mysli, jde o závěr zcela vágní a nepřezkoumatelný. Konstatování žalovaného o tom, že „Nelze tedy rozumně očekávat náhlou změnu chování jmenované v tom směru, že by nyní upustila od svého záměru pokračovat ve své nelegální cestě a neoprávněně opustit ČR a vstoupit na území jiného státu a respektovala uložené mírnější opatření spočívající ve zvláštním opatření dle § 47 zákona o azylu, tedy v povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku nebo se ve stanovené době osobně hlásit na ministerstvu“ pak ze skutkového hlediska nemá žádnou oporu ve správním spise, neboť žalobkyně žádný záměr opustit území ČR nedeklarovala, není jasné, jak k němu žalovaný došel, rovněž se tak jedná o nepřezkoumatelný závěr. Žalovaný pak ani nepředestřel žádnou věcnou úvahu podloženou konkrétními zjištěními, proč nelze dle jeho názoru jednotlivá zvláštní opatření aplikovat.
40. Tedy, vedle toho, že závěry žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření, jsou stejně jako závěry o tom, že by žalobkyně mohla být nebezpečím pro veřejný pořádek učiněny na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neobstojí tyto závěry ani z hlediska jejich přezkoumatelnosti.
41. Soud však nepovažuje za důvodnou námitku ohledně nedostatků tlumočení a komunikace v angličtině při úkonu poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Dle úředního záznamu ve správním spise totiž žalobkyně výslovně prohlásila, že údaje ke své žádosti může v angličtině poskytnout, odmítla pouze vedení pohovoru, který byl k její žádosti odložen do doby, než bude zajištěn tlumočnický do sinhálského jazyka, úřední záznam poté podepsala. Dle protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobkyně neuplatnila žádné námitky k tlumočení, není nijak indikováno, že by žalobkyně nerozuměla, protokol pak rovněž podepsala s tím, že s ním souhlasí bez připomínek. Žalobní námitka o špatném tlumočení není podložena žádnými konkrétními argumenty, ani důkazy.
42. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný stanovil lhůtu zajištění na 120 dní, čímž zamezil periodicitě soudního přezkumu zajištění a porušil tak její právo dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Tuto námitku soud důvodnou neshledal.
43. Žalovaný odůvodnil uložení zákazu vstupu na území po dobu 120 dní tím, že dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu musí rozhodnout ve lhůtě 4 týdnů buď o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná; pokud by takto žalovaný nerozhodl, musel by žalobkyni povolit vstup na území. Uvedl, že po vydání rozhodnutí bude mít žalobkyně

právo podat žalobu ke krajskému soudu, přičemž soudy musí rozhodnout v zákonných lhůtách. V takovém případě doba pro vydání rozhodnutí a případné rozhodnutí soudů výrazně překročí 120 dnů. Jelikož může být žádost žalobkyně vyhodnocena jako zjevně nedůvodná nebo nepřijatelná, přistoupil žalovaný ke stanovení lhůty 120 dnů.

44. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy [m]á každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
45. Pro naplnění čl. 5 odst. 4 Úmluvy není rozhodující zákonná povinnost správního orgánu (§ 73 odst. 9 zákona o azylu) zkoumat v průběhu zajištění, zda trvají jeho důvody, uvedené ustanovení totiž vyžaduje možnost soudního přezkumu, který nemůže být nahrazen přezkumem ze strany správních orgánů (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 18. 7. 1971, ve věci De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgii, stížnosti č. 2832/66, 2835/66 a 2899/66). Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (srov. např. rozsudky ESLP ze dne 25. 10. 1989 ve věci Bezicheri proti Itálii, stížnost č. 11400/85, ze dne 5. 11. 1981, ve věci X proti Spojenému království, stížnost č. 7215/75, nebo ze dne 15. 11. 2005, ve věci Reinprecht proti Rakousku, stížnost č. 67175/01). Pravidelný přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je umožněn cestou žaloby proti rozhodnutím o zajištění, o prodloužení zajištění, případně proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o propuštění dle § 65 a násl. s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 - 28). Uvedené se vztahuje rovněž na rozhodnutí o nepovolení vstupu, prodloužení doby nepovolení vstupu a žádost o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území dle § 73 zákona o azylu, neboť fakticky dochází k omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu.
46. K délce zajištění dle § 46a zákona o azylu, které rovněž upravuje možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě maximálně po dobu 120 dnů, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, kde uvedl, že *„[z] jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“* A dále: *„Správní orgán musí proto odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Z uvedeného plyne, že pokud se správní orgán rozhodne stanovit délku zajištění na maximální dobu 120 dnů, musí svůj postup náležitě odůvodnit. Zmíněný rozsudek lze analogicky aplikovat též v posuzovaném případě.
47. Soud shledal, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru dostačující, neboť žalovaný odůvodnil dobu nepovolení vstupu žalobkyně na území předpokládanou délkou správního a případně navazujícího soudního řízení ohledně její žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc uvedl, že pokud nebude žádost žalobkyně vyhodnocena jako nepřijatelná nebo zjevně nedůvodná, bude žalobkyně dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o

azyly propuštěna nejpozději po uplynutí lhůty 4 týdnů. K soudní kontrole vydaného rozhodnutí dochází nyní na základě podání žaloby, a to ve zrychleném řízení.

48. Soud má za to, že periodicita přezkumu správních rozhodnutí je dostatečně zajištěna pomocí institutu žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 73 zákona o azylu a rovněž pomocí institutu žádosti o přezkoumání důvodů o nepovolení vstupu, kterou lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí žalovaného nebo rozhodnutí o žalobě.
49. Dále je třeba uvést, že rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, na který odkazovala žalobkyně, na posouzení dané věci nedopadá, neboť se vztahoval k institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění za odlišné právní úpravy, kdy bylo posuzováno rozhodování správních soudů v těchto věcech ve vztahu k rozhodování obecných soudů o žalobách proti rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění podle tehdy platné právní úpravy (do 31. 12. 2013) zakotvené v ust. § 200o až § 200u zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Stejně tak rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26 se týkal zajištění dle zákona o pobytu cizinců za odlišné právní úpravy. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 97/2017 – 47 je pak zcela irrelevantní, neboť se týkal povolení stavby vodního díla. Na posuzovanou věc dopadá zákon o azylu, dle nějž musí soud v případě rozhodnutí o nepovolení vstupu rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu, rozhodnutí o nepovolení vstupu je tedy přezkoumáváno ve velmi krátké lhůtě.
50. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že nebyl zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k okolnosti, zda je žalobkyně zranitelnou osobou, neboť s žalobkyní nebyl proveden pohovor v dostatečném rozsahu tak, aby správní orgán mohl otázku zranitelnosti žalobkyně dostatečně posoudit.
51. Nejvyšší správní soud se problematikou zjišťování skutkového stavu věci ve vztahu ke zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu zabýval v rozsudku ze dne 20. 4. 2017 č. j. 9 Azs 314/2016 – 44, kde konstatoval následující: „*Při posuzování zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu vychází Ministerstvo vnitra prvotně z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědí týkajících se zranitelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 123/2015). Pokud žadatel neuvede – jak tomu bylo v případě stěžovatelky, žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že může být považován za zranitelnou osobu, je pak logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější problémy nasvědčující jeho zranitelnosti. Je zřejmé, že nezjištění důvodů zranitelnosti by mohlo do práv stěžovatelky zasáhnout pouze za situace, kdy by skutečně byla zranitelnou osobou. Za takové situace, by tak bylo nutné v řízení před krajským soudem tvrdit a prokazovat skutečnosti, proč je touto osobou. Následně by pak krajský soud mohl posoudit, nakolik se měl správní orgán zabývat důvody zranitelnosti. Pokud však stěžovatelka v řízení před městským soudem vůbec netvrdila, proč by touto osobou měla být, pak nebylo možné, aby za ní městský soud domýšlel veškeré varianty zranitelnosti a hodnotil, zda žalovaný měl pro jejich posouzení dostatek podkladů. Jestliže její zranitelnosti tedy nic nenapovídalo, a sama nic konkrétního v řízení před městským soudem neuvedla, lze považovat skutková zjištění žalovaného, zakládající se na podkladech z řízení o udělení mezinárodní ochrany, za dostatečná. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a důkazní o tom, že by žalovaný nedostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neměl tak k dispozici dostatek informací pro posouzení „zranitelnosti“.*

52. V dané věci se žalovaný v napadeném rozhodnutí posouzením otázky případné zranitelnosti žalobkyně zabýval, vycházel přitom z údajů, které žalobkyně uvedla v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy z toho, že výslovně prohlásila, že její zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení, dále konstatoval, že ani z její výpovědi nevyplývaly ani jiné okolnosti svědčící o její případné zranitelnosti vylučující pobyt v přijímacím středisku.
53. Je tedy patrné, že žalobkyně v dotazníku žádné skutečnosti, které by mohly indikovat, že může být považována za zranitelnou osobu, neuvedla, ani v řízení před soudem pak nepoukázala na žádné konkrétní důvody, pro které měla být považována za zranitelnou osobu. Soud proto považuje skutková zjištění žalovaného, která se zakládají na informacích uvedených v dotazníku k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v tomto konkrétním případě za dostatečná, k nedostatečnému zjištění skutkového stavu zde nedošlo. Žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury nepochybil, pokud vycházel z informací uvedených v dotazníku a nevyčkal na provedení pohovoru se žalobkyní. Námitka tak není důvodná.
54. Lze shrnout, že v posuzované věci závěry žalovaného ohledně existence nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně a ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření nevycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, závěry žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření jsou též nepřezkoumatelné.
55. Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že je nutno napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a dále pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. pak soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
56. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
57. Soud nerozhodoval o žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků, neboť žalobkyně je v daném řízení podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, osvobozena od poplatku ze zákona.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobkyně je zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, tedy právnickou osobou, k jejímž činnostem, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobkyni nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně